

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417206400
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1417206400.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Ivany Štiffovej a JUDr. Romana Majerského, v právnej veci žalobkyne: W. Ľ. J., I. X.X.XXXX, K. XX, Z., zastúpenej advokátkou JUDr. Margitou Medveczkou, Drotárska cesta 68, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Okresný úrad Bratislava, Tomášikova 46, Bratislava, za účasti intervenientov na strane žalobkyne: 1/ R.. W. T., I.. XX.X.XXXX, Z. X, Z., zastúpeného LAW FIRM s.r.o., Špitálska 10, Bratislava, IČO: 36 867 209, 2/ V.. N. W., I.. XX.X.XXXX, G. XX, Z., zastúpenej Advokátska kancelária HASALA, s.r.o., Drieňová 34, Bratislava, IČO: 47 244 224, o žalobe na obnovu konania, na odvolania žalobkyne a intervenientky 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 25C/38/2017-360, zo dňa 10.7.2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti potvrdzuje.
- II. Žalovanej priznáva proti žalobkyňi a proti intervenientke 2/ plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol návrh na prerušenie konania, výrokom II. žalobu na obnovu konania zamietol a rozhodol, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva (výrok III.); v odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu 13.6.2017 sa žalobkyňa domáhala, aby súd povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/215/2010 a na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 14Co/40/2012. Žalobu odôvodnila § 397 písm. a) a písm. b) C.s.p.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozsudku (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu uviedol, že Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č.k. 8C/2015/2010-128 určil, že W. Z. je výlučnou vlastníčkou bytu č. 44 nachádzajúceho sa na 4. poschodí bytového domu na K. XX O. Z., so súp. č. XXXX, postaveného na parc. č. XXX, ktorý je vedený na LV č. XXXX spolu s podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach vo veľkosti 6365/357042. Žalobu zamietol v časti určenia vlastníctva W. Z. k spoluvlastníckemu podielu na pozemku parc. č. XXX, nakoľko nikdy nebola spoluvlastníčkou tohto pozemku. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 14Co/40/2012-154, rozsudok č.k. 8C/2015/2010-128 potvrdil. Zo zápisnice o predbežnom vyšetrení v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. 65D/463/2015 mal za preukázané, že R.. B. Z. na predbežnom vyšetrení v dedičskom konaní uviedol, že W. Z. bola do Domova pomocnej ruky v Žiline premiestnená po tom, ako bolo zrušené zariadenie Privilégium; uviedol tiež, že bola imobilná, mala OP iba vo fotokópii a pomerne vysoký stupeň demencie. Zo žiadosti o stanovisko adresovanej právnu zástupkyňou žalobkyne R.. B. Z.N., v spojení so stanoviskom vo veci uplatnenia nárokov voči nebohej W. Z. v spise, adresovanú R.. B. Z. právnej zástupkyňi žalobkyne, súdu prvej inštancie vyplynulo, že W. Z. bola umiestnená v zariadení

Domova pomocnej ruky, n.o. od 1.1.2012. Zdravotnú dokumentáciu viedla W.. O. E.. Stav W. Z. si v čase prijatia vyžadoval 24-hodinovú starostlivosť. K stavu W. Z.: v čase prijatia bola takmer imobilná, jej komunikačné schopnosti boli obmedzené, mentálne schopnosti napĺňali znaky stareckej demencie. Z čestného vyhlásenia F. V.N. súd prvej inštancie zistil, že niekedy v roku 2005 ako referentka Miestneho úradu Mestskej časti Lamač prišla do styku s W. Z., po tom, ako jej zomrel manžel a mali na úrade podnet, že sa o ňu treba postarať. Podľa nej nebola zorientovaná v čase. Bolo ju potrebné umiestniť v zariadení s celodennou starostlivosťou. Následne v procese niekoľkých mesiacov bola umiestnená v zariadení organizácie Privilégium. Z obžaloby zo dňa 26.9.2016 mal súd prvej inštancie za zrejmé, že proti F. N. bola podaná obžaloba pre trestný čin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, 3 Pv 34/16/1101-10, ktorého sa mala dopustiť tak, že ako spoločníčka spoločnosti Real Estate Global s.r.o., IČO: 35707968, so zameraním sprostredkovania predaja, prenájmu a kúpy nehnuteľností realizovala v období marca 2007 až apríla 2007 predaj bytu číslo 44, na 4. poschodí bytového domu na K. XX, súpisné číslo XXXX, na parcele číslo XXX, obec Bratislava, m. č. Lamač, zapísaný na LV číslo XXXX, Katastrálneho úradu v Bratislave, vo vlastníctve W. Z., na základe plnomocenstva udeleného V.. W. M., splnomocnenou zástupkyňou W. Z. na základe udelenej Generálnej plnej moci formou notárskej zápisnice č. N287/2006, Nz41850/2006, NCRIs 41651/2006 zo dňa 24.10.2006, na okrem iného i na všetky právne úkony súvisiace s hospodárnym nakladaním s hnutelným a nehnuteľným majetkom, a to tým spôsobom, že zabezpečila kupujúceho pre predmetný byt vlastníčky W. Z. a to R.. W. T., od ktorého prevzala už v minulosti v presne nezistenom čase, niekedy začiatkom roku 2007 zálohu vo výške 800.000,- Sk na kúpu robotníckej ubytovne na presne nezistenej adrese v Bratislave, pričom však k predaju tejto nehnuteľnosti nedošlo a prijatú zálohu vo výške 800.000,- Sk R.. W. T. nevrátila, hoci o ňu žiadal, preto mu bola spol. Real Estate Global s.r.o. a to v zastúpení V.. F. F. ponúknutá náhradná kúpa predmetného bytu vlastníčky W. Z. a následne so súhlasom R.. W. T. bola ním už v minulosti vyplatená suma 800.000,- Sk započítaná ako záloha na predmetný byt, o čom bol R.. W. T. spoločnosťou Real Estate Global s.r.o. vystavený príjmový pokladničný blok zo dňa 29.3.2007, kedy zároveň došlo i k podpisu Zmluvy o uzatvorení budúcej zmluvy o prevode vlastníctva bytu a to medzi R.. W. T. ako budúcim kupujúcim a W. Z., zastúpenou V.. W. M. ako budúcim predávajúcim a následne dňa 3.4.2007, kedy došlo k podpisu Zmluvy o prevode vlastníctva bytu medzi predávajúcou W. Z. zastúpenou V.. W. M. a kupujúcim R.. W. T. a následným vložením návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na Katastrálny úrad v Bratislave, bol R.. W. T. spoločnosti Real Estate Global s.r.o. vyplatený doplatok vo výške 1.200.000,- Sk do celkovej predajnej ceny bytu 2.000.000,- Sk, o čom bol R.. W. T. spoločnosťou Real Estate Global s.r.o. vystavený príjmový pokladničný doklad, avšak už k následnému odovzdaniu finančnej hotovosti za predanú predmetnú nehnuteľnosť vo výške 2.000.000,- Sk predávajúcej W. Z. zo strany spoločnosti Real Estate Global s.r.o. nedošlo, pričom tak mala urobiť V.. F. F. a tak nespravila, teda si prisvojila cudziu vec, ktorá jej bola zverená a spôsobila tak na cudzom majetku značnú škodu. Skonštatoval, že podľa prihlásenia pohľadávky v dedičskom konaní žalobkyňou žalobkyňa 13.3.2017 titulom bezdôvodného obohatenia žiadala do pasív dedičstva po zomrelej W. Z. prihlásiť dlh vo výške 116.178,71 eura ako kúpnu cenu za byt a dlh vo výške 6.224,95 eura, ako finančné náklady súvisiace s vlastníctvom bytu. Z uznesenia v konaní vedenom pod sp. zn. 65D/463/2015-55, zo dňa 22.2.2017 zistil, že súd určil čistú hodnotu dedičstva vo výške 128.748 eur, pričom nadobúdateľom dedičstva je Slovenská republika. Voči uzneseniu sa Slovenská republika odvolala dňa 29.3.2017. Krajský súd v Bratislave uznesením 5CoD/5/2017-108, zo dňa 26.6.2018 predmetné uznesenie zrušil z dôvodu, že po vydaní napadnutého uznesenia bola uplatnená zatiaľ nezohľadnená pohľadávka veriteľa. Zo zápisnice o výsluchu svedkyne W. M. v trestnom konaní vedenom v súčasnosti pod sp. zn. 3T/39/2016 zistil, že táto svedkyňa vo svojich výpovediach uvádzala, že o tom, že jej bola zrušená plná moc sa dozvedela telefonicky od pani W. až niekedy v máji 2007 (výpoveď zo dňa 18.1.2010) resp. až niekedy v júni 2007 (výpoveď zo dňa 4.6.2012). Zo zápisnice o výsluchu svedka V.. W. L. zo dňa 21.5.2010 v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 3T/39/2016 súd prvej inštancie zistil, že V.. W. L. ako splnomocnená právna zástupkyňa W. Z. uvádzala, že generálnu plnú moc zo dňa 24.10.2016 udelenú V.. W. M. považuje za absolútne neplatnú z dôvodu jej neurčitosti, pričom uvádzala zároveň, že v nej absentuje splnomocnenie na predaj nehnuteľného majetku. Zároveň uviedla, že ku dňu výpovede bol vedený spor, v ktorom W. Z. žalovala W. M. o zaplatenie peňazí z predaja bytu. Uvádzala tiež, že peniaze za predaj bytu neprevzala, ani ich nevidela. Zo zápisnice o výsluchu svedka V.. W. W. zo dňa 19.1.2011 a zo dňa 4.6.2012 v trestnom konaní vedenom v pod sp. zn. 3T/39/2016 zistil, že podľa V.. W. W. bola dňa 3.4.2007 jemu a jeho sestre udelená generálna plná moc na zastupovanie W. Z. po tom, čo bola táto vypovedaná V.. W. M.; vypovedal, že problémy nastali po tom, čo kúpna cena z predaja bytu nebola vyplatená pani W. Z.; z dôvodu nevyplatenia kúpnej ceny sa opakovane stretával s pánom W. N., konateľom spoločnosti Real Estate Global, s.r.o. Uvádzal tiež, že dôvodom prečo bola jemu a jeho sestre, pani W. udelená nová

generálna plná moc, bolo, že chceli mať dohľad nad vyplatením kúpnej ceny, ktorej vyplatenia sa voči spoločnosti Real Estate Global, s.r.o. opakovane domáhali. Zo zápisnice o výsluchu svedkyne Š. W. zo dňa 16.4.2013, v trestnom konaní vedenom v pod sp. zn. 3T/39/2016, súdu prvej inštancie vyplynulo, že dňa 24.4.2007 bola na účet spoločnosti Privilégium zaslaná zo strany spoločnosti Real Estate Global, s.r.o. suma 260.000,- Sk, z ktorej bola bytovému družstvu uhradená suma 80.000,- Sk (túto skutočnosť si presne nepamätala, uvádzala tiež, že táto suma bola uhradená kupujúcim bytu prostredníctvom spoločnosti Real Estate Global, s.r.o.) a spoločnosti Real Estate Global, s.r.o. bola uhradená provízia vo výške 60.000,- Sk. Zvyšok sumy bol podľa výpovede použitý na úhradu dlhu W. Z. spoločnosti Privilégium za starostlivosť. Zároveň uviedla, že dňa 7.6.2007 v hotovosti prevzala od spoločnosti Real Estate Global, s.r.o. sumu 250.000,- Sk a súčasne nevyúčtila (ani nepotvrdila), že W. M. prevzala od spoločnosti Real Estate Global, s.r.o. hotovosť 250.000,- Sk. Uviedla tiež, že V. W. M. bola zrušená plná moc, uvádzala dátum 1.4.2007 alebo 2.4.2007 s tým, že jej zrušenie bolo oznámené na porade riaditeľstva vedúcich pracovníkov, kde jej bolo toto oznámené ústne, písomne vyrozumená nebola, nakoľko notárka povedala, že jej to stačí oznámiť ústne. Úradným záznamom zo dňa 3.4.2013 kpt. W. Z. potvrdila, že 3.4.2015 na vrátnici hlavného vchodu OR PZ BA I prevzala obálku, ktorú jej tam nechala V. F. F.; obálka obsahovala kópie výdavkových pokladničných dokladov zo dňa 3.4.2007 a zo dňa 7.6.2007, príkaz na úhradu zo dňa 20.4.2007 a vkladový pokladničný lístok zo dňa 30.3.2007. Z vyjadrenia Tatra banky, a.s. adresovaného OR PZ v Bratislave dňa 30.5.2013 v spojení s výpisom z účtu z č.i. 282 zistil, že majiteľom účtu č. 2626741125 bola spoločnosť s názvom Centrum súkromných sociálnych služieb Privilégium, n.o. a dňa 24.4.2007 bola na účet pripísaná suma 260.000,- Sk. Zo znaleckého posudku znalkyne R. X. N. z 31.7.2013, zo spisu v trestnom konaní v súčasnosti pod sp. zn. 3T/39/2016 súd prvej inštancie zistil, že v účtovníctve organizácie Centrum súkromných sociálnych služieb, Privilégium, n.o. sa nachádza riadne zaúčtovaná suma 260.000,- Sk, uhradená bankovým prevodom 23.4.2007. Suma 250.000,- Sk, ktorá mala byť v hotovosti uhradená od spoločnosti Real Estate Global, s.r.o. dňa 7.6.2007 a suma 260.000,- Sk, ktorá mala byť uhradená v hotovosti 3.4.2007 a ktorú mala prevziať V. W. M. sa v účtovníctve Privilégium, n.o. nenachádzajú. Z vyjadrenia svedka poškodeného, pani W. Z. zo dňa 7.12.2010, zo spisu v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 3T/39/2016 zistil, že pani W. Z. uviedla že vlastnila byt, ale nevie, čo je s ním. Uviedla, že V. F. nepozná; pani W. pozná z videnia, ale nevie, kto to je. Zároveň vypovedala, že jej neboli vyplatené žiadne peniaze, vedela, že sa mal jej byt predávať, ale nevie, kto ho mal predávať; vie že ho predali, nič však zaň nedostala. Na predaj bytu súhlas nedala.

3. Súd prvej inštancie ohľadom samotného inštitútu týkajúceho sa podstaty žaloby na obnovu konania skonštatoval, že táto je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý smeruje proti právoplatným rozhodnutiam súdu a že v prípade ustanovenia § 397 písm. a) C.s.p. musia existovať skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré osoba oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní. Ďalším nevyhnutným predpokladom ich uplatnenia je aj to, že pre stranu môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci; musí ísť pritom o také relevantné skutočnosti alebo dôkazy, ktoré existovali v čase pôvodného konania, pričom výnimku predstavujú rozhodnutia, ktoré boli vydané až po právoplatnom skončení konania. K výkladu § 397 písm. b) Civilného sporového poriadku uviedol, že to pokrýva situáciu, kedy strana v pôvodnom konaní riadne označila dôkaz, ktorý navrhla vykonať, takýto dôkaz však nebolo možné vykonať (napr. dlhodobý nepriaznivý stav svedka, zničenie alebo strata listiny). Ak by sa po právoplatnom skončení veci ukázalo, že v pôvodnom konaní navrhnutý dôkaz už možno vykonať a zároveň by bol splnený predpoklad, že tento dôkaz je spôsobilý privodiť strane oprávnenej na podanie žaloby na obnovu konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci, bol by to dôvod na aplikáciu ustanovenia § 397 písm. b). Žiaden z dôkazov na ktoré žalobkyňa poukazuje, však tieto parametre nespĺňa, preto súd uzavrel, že tento dôvod prípustnosti žaloby na obnovu konania nie je daný.

3.1. Vychádzajúc z vyššie uvedeného sa potom súd prvej inštancie zaoberal posúdením, či je v konkrétnom prípade daný dôvod na obnovu konania upravený ustanovením § 397 písm. a) C.s.p., teda, či sú tu také skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré osoba oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, ktoré zároveň spĺňajú predpoklad spôsobilosti privodiť strane oprávnenej na podanie žaloby na obnovu konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti potom uzavrel, že dôkazy, na ktoré žalobkyňa akcentovala, teda predovšetkým dôkazy vykonané v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3T/39/2016, nie sú dôkazmi, ktoré by nemohla žalobkyňa bez vlastnej viny použiť v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa podanou žalobou domáha. Tak, ako ich mohli v rámci vyhľadávacej zásady vykonať orgány činné v trestnom konaní, tak ich mohla v rámci povinnosti

tvrdenia a dôkaznej povinnosti uvádzať žalovaná v pôvodnom konaní. Mala na to predpoklad v podobe minimálne nespornej vedomosti o tom, že odo dňa 3.4.2007 bola pani W. Z. udelená nová plná moc iným osobám (B. Š. W., V. W. W.) na hospodárne nakladanie s jej hnutelným a nehnuteľným majetkom. Táto vedomosť jej dávala možnosť navrhovať rovnaké dôkazy, aké v trestnom konaní vykonávali orgány činné v trestnom konaní. S ohľadom na verejnosť súdneho konania neobstojí ani námietka žalobkyne, že nemala, resp. nemohla mať vedomosť o skutočnosti, že je vedené trestné konanie, ktorého skutkový stav súvisí so skutkovým stavom konania, ktorého obnovy sa žalobkyňa domáha.

4. Súd prvej inštancie argumentoval tým, že žalobkyňou navrhované dôkazy nespĺňajú ani predpoklad pravdepodobnosti, že by boli spôsobilé priviesť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Skutkovým základom pre rozhodnutie súdu v pôvodnom konaní bolo zistenie, že v poradí prvú zmluvu o prevode vlastníctva bytu uzavrela W.Q. Z. v zastúpení V. W. M., avšak táto v čase podpisu zmluvy 24.4.2007 (ktorý súd považoval pre posúdenie platnosti za rozhodujúci) už pre zánik jej plnomocenstva 3.4.2007 a jeho oznámenie V. M. v ten istý deň, nebola oprávnená zastupovať W. Z. pri jej uzavretí. Na základe takto zisteného skutkového stavu civilný súd posúdil predmetný právny úkon za absolútne neplatný (neplatné boli tak aj ďalšie právne úkony, vrátane zmluvy o prevode nehnuteľností, ktorou bol byt na K.K. XX prevedený na žalobkyňu) a určil, že W. Z. je vlastníčkou bytu na K. XX. Pri takomto závere je absolútne irelevantné správanie sa B. Š. W., resp. V. W. W. po tom, čo bola v zastúpení V. W. M. neplatne predmetná zmluva uzavretá. Súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že napriek tomu, že sa líšia výpovede B. Š. W. v trestnom konaní oproti konaniu, ktorého obnovy sa žalobkyňa domáha, tak aj v trestnom konaní B. Š. W.X. vypovedala, že plnomocenstvo udelené V. W. M. bolo zrušené a bolo jej to aj včas oznámené a ozrejmil, že jedinou výpoveďou, ktorá popiera zrušenie udelenej plnej moci V. W. M. je tak výpoveď samotnej V. W. M. (ktorá v pôvodnom civilnom konaní nebola vypočutá a nakoľko bola napokon vypočutá v trestnom konaní, súd dôkaz jej výsluchom nevykonával ani v tomto konaní).

4.1. Súd prvej inštancie vychádzal z predpokladu, že samotná skutočnosť, že súd v pôvodnom civilnom konaní, ktorého obnovy sa žalobkyňa domáha, nevykonala žalobkyňou navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkyne V. W. M., nie je dôvodom obnovy konania (podobne R 19/1975, príp. Najvyšší súd SR v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 18/2010). Mal za to, že na tom nič nemení ani skutočnosť, že V. W. M. bola napokon ako svedkyňa vypočutá v trestnom konaní na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3T/39/2016, kde výslovne popierala, že by jej bolo oznámené zrušenie plnej moci v čase, kedy uzatvárala ako zástupkyňa W. Z. a dodala, že nie je možné uzavrieť, že na základe tejto výpovede neobstojí skutkový stav zistený v pôvodnom konaní, obzvlášť, ak pani V. W. M. bola na samotnom neplatnom (právnom úkone) priamo zainteresovaná, ako osoba konajúca v zastúpení W. Z..

5. S námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej (s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.10.2017, sp. zn. 3Co/314/2016) sa súd prvej inštancie nestotožnil; bol názoru, že pasívna vecná legitímácia je v konkrétnom prípade odvodená od § 462 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dedičstvo, ktoré nenadobudne žiaden dedič, pripadne štátu. Rozhodnutie, na ktoré sa žalovaná odvolávala konštatovalo, že štát, ako subjekt, ktorému dedičstvo pripadlo, nie je oprávnený domáhať sa rozšírenia majetkovej podstaty (prijíma dedičstvo tak, ako existuje v čase smrti poručiteľa), čo je ale iná skutková situácia, ako v posudzovanom prípade. Na margo tvrdení žalobkyne ohľadom zdravotného stavu W. Z., ktorý spochybňoval jej spôsobilosť byť účastníkom konania, súd prvej inštancie uviedol, že spôsobilosť byť účastníkom konania (civilno-procesnú subjektivitu) má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Túto spôsobilosť upravoval Občiansky súdny poriadok v čase konania a rozhodovania v pôvodnom konaní (tak súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu) v ustanovení § 19 a dodal, že vo všetkých občianskoprávných konaniach majú spôsobilosť byť účastníkom konania tí, ktorí majú všeobecnú spôsobilosť mať práva a povinnosti podľa hmotného práva, teda všeobecnú hmotnoprávnu subjektivitu. Tvrdeniami žalobkyne mohla byť spochybňovaná spôsobilosť žalobkyne samostatne konať pred súdom, prípadne udeliť plnomocenstvo advokátovi na zastupovanie; nakoľko však dôvodom právoplatného rozhodnutia súdu v pôvodnom konaní bola absolútna neplatnosť právneho úkonu (zmluvy o prevode bytu na K. XX), pričom na absolútnu neplatnosť súd prihliadne vždy ex offio, súd prvej inštancie nevykonával ďalšie dokazovanie výsluchom svedkov R. B. Z., F. V., ani vyžiadanim zdravotnej dokumentácie W. Z. k jej zdravotnému stavu.

6. Vzhľadom na všetky vyššie opísané okolnosti, súd prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby na obnovu konania, ktorú v zmysle § 397 písm. b), § 403 ods. 1, ods. 2, § 414 C.s.p. zamietol.

O náhrade trov konania žalobkyne súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 C.s.p. s tým, že aj keď žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, nárok na náhradu trov konania jej nepriznal, nakoľko si v konaní nárok na náhradu trov konania neuplatňovala.

7. Proti rozsudku v časti zamietnutia žaloby na obnovu konania podala žalobkyňa odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. f) a písm. h) C.s.p. a žiadala rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a obnovu konania povoliť. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov (§ 393 ods. 2 C.s.p.) jej odvolania bol nesúhlas s ods. 30 odôvodnenia rozsudku; objasnila, že orgány činné v trestnom konaní sú orgánmi verejnej moci, pred ktorými sú občania povinní vypovedať pravdu a nič nezamlčať, majú svoju právomoc objasniť skutkový stav podporenú donucovacími prostriedkami, ktoré zabezpečujú rešpektovanie a dodržiavania práva a právnych predpisov. Trestné konanie je ovládané zásadou náležitého zistenia skutkového stavu a vyhľadávacou zásadou, pričom z § 3 Trestného poriadku je každá osoba povinná poskytnúť týmto orgánom náležitú súčinnosť. Práve preto orgány činné v trestnom konaní mohli vykonať dôkazy, ktoré by v civilnom konaní nemohli byť vykonané. Uviedla, že dôkazmi, ktoré vykonali orgány činné v trestnom konaní sa zaoberala v samotnej žalobe, a najmä vo vyjadrení zo dňa 7.5.2019, kde veľmi rozsiahlo opisovala jednotlivé dôkazy a skutočnosti, ktoré sa z trestného spisu dozvedela a predložila ich súdu v logickej a časovej nadväznosti. Polemizovala s postojom súdu prvej inštancie, že všetky predložené dôkazy, ktoré orgány činné v trestnom konaní zisťovali viac ako 5 rokov, hodil za hlavu s odôvodnením, že ich mala žalobkyňa uvádzať v pôvodnom konaní; veď ako mali a mohli vedieť, že kúpna cena bola čiastočne zaplatená, keď sa tak stalo prostredníctvom účtov právnických osôb, ktoré ani neboli pôvodným účastníkom konania (realitná kancelária ako aj Privilégium). Vyjadrila presvedčenie, že toto mohli zistiť len orgány činné v trestnom konaní, vyšetrovatelia preverovali každý dôkaz a dopĺňali postupne celú mozaiku. Pripomenula, že podobný formalistický postoj súdu bol predmetom kritiky zo strany Ústavného súdu SR v náleze zo dňa 1.7.2015, sp. zn. I. ÚS 204/2015. Vôbec nerozumela vete v odôvodnení napadnutého rozsudku, že „s ohľadom na verejnosť súdneho konania neobstojí ani námietka žalobkyne, že nemala, resp. nemohla mať vedomosť o skutočnosti, že je vedené trestné konanie, ktorého skutkový stav súvisí so skutkovým stavom konania, ktorého obnovy sa žalobkyňa domáha.“ Mala za to, že sa nemala ako dozvedieť, že prebieha trestné konanie, a nesúhlasila s názorom, že trestné konanie je verejné. Trestné konanie je neverejné, a to až do podania obžaloby na súd, a aj v tom prípade je veľký problém zistiť konkrétne číslo konania. Je pravdou, že sa k trestnému súdному spisu dostala, ale až potom, ako nahliadla do dedičského spisu, v ktorom bolo citované číslo konania; navyše, získať súhlas na nahliadnutie do spisu trvalo dosť dlhý čas. Za podstatné považovala v každom prípade to, že činnosť orgánov činných v trestnom konaní až do doby podania obžaloby na súd verejná nie je a obžaloba bola podaná na Okresný súd Bratislava I až v roku 2016 pod č.k. 3T/39/2016 a vo veci, v ktorej sa domáha obnovy konania bol rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 8C/215/2010 vydaný dňa 4.10.2011, rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 14Co/40/2012 vydaný dňa 17.3.2015, teda obidve rozhodnutia boli vydané pred rokom 2016, a pred podaním obžaloby v trestnej veci č. 3T/39/2016 na Okresnom súde Bratislava I.

8. Ďalšia výhrada žalobkyne smerovala proti ods. 31 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa tvrdí, že žalobkyňou navrhované dôkazy nespĺňajú ani predpoklad pravdepodobnosti, že by boli spôsobilé priviesť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, nakoľko súd prvej inštancie mal za to, že z dôvodu zániku plnomocenstva súd posúdil zmluvu o prevode vlastníctva bytu za absolútne neplatný právny úkon s tým, že správanie ostatných účastníkov je absolútne irelevantné; s týmto názorom žalobkyňa zásadne nesúhlasila dôvodiac, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal riadne so všetkými dôkazmi; nevysvetlil, prečo sa rozhodol tak, ako sa rozhodol a dospel k nesprávnym zisteniam. Ako už žalobkyňa uviedla v žalobnom návrhu a v podaní zo 7.5.2019, preukázanie odvolania plnomocenstva je v tomto prípade veľmi podstatnou skutočnosťou. Opakovane zdôraznila, že podľa § 33b ods. 4 Občianskeho zákonníka dokiaľ odvolanie plnomocenstva nie je splnomocnencovi známe, majú jeho právne úkony účinky, ako keby plnomocenstvo ešte trvalo a teda, ak oznámenie o zrušení plnej moci bolo W. M. oznámené až po podpísaní Zmluvy o prevode vlastníctva, tak táto Zmluva je platná a nie je možné ju považovať za neplatný právny úkon.

8.1. Súd prvej inštancie v tejto veci tvrdí, že V. W. M. bol zánik plnej moci oznámený v ten istý deň, ako bola táto plná moc zrušená, a to napriek tomu, že žalobkyňa predložila súdu zápisnicu o vypočutí V. W. M. v trestnom konaní zo dňa 18.1.2010, kde vypovedala, že jej zrušenie generálnej plnej moci ku dňu predaja bytu oznámené nebolo. O tom, že jej bola údajne zrušená plná moc sa dozvedela od p. Š. W. až dodatočne, a to len telefonicky. Jediným svedkom, ktorý toto tvrdí, a teda aj jediným dôkazom

je výpoveď p. Š. W. v pôvodnom civilnom konaní - upriamila pozornosť na to, že v trestnom konaní p. Š. W. uviedla, že „plnomocenstvo udelené V.. W. M. bolo zrušené a bolo jej to včas oznámené“. Súd prvej inštancie sa však vôbec nevysporiadal s tým, že označenie - bolo jej to včas oznámené - nemusí vôbec znamenať, že jej to bolo oznámené 3.4.2007, mohlo to znamenať, že jej to bolo oznámené aj pri dohode o skončení pracovného pomeru v máji 2007, teda po podpísaní a zavkladovaní Zmluvy o prevode vlastníctva; mala tak za to, že jediný dôkaz teda pochádza od osoby, ktorá v pôvodnom civilnom konaní klamala a svoju krivú výpoveď výslovne priznala v trestnom konaní v závere svojho výsluchu zo dňa 16.4.2013: „Ja som to úmyselne robila, že som krivo vypovedala, resp. som to všetko zamĺčala, lebo ja som doteraz nevedela, za akú sumu predala V.. W. M. byt pani Z. a teda som čakala aké doklady predloží V.. M. alebo spol. Real Estate Global o tomto predaji. Ale stále ma zaujíma, kde je doklad o tom, že odovzdali pani Z. v Krajnom 2.000.000,- Sk.“ (dôkaz predložený ako príloha podania zo 7.5.2019). Žalobkyňa vyčítala súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal dostatočne s tým, prečo výpoveď pani W. považuje za pravdivú a relevantnú, ale výpoveď pani M. za pravdivú a relevantnú nepovažuje; súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že ukončenie plnej moci nemohlo byť pani W. M. hneď ústne oznámené, pretože z jej výpovede z 18.1.2010 vyplýva, že v tom čase už nepracovala v DSS Krajné, okres Myjava, v ktorom bola pani Z., ale v DSS na Jakubovom námestí v Bratislave. Teda pani W. M. nebola prítomná v DSS Krajné na Myjave, keď pani W. zrušenie plnej moci oznamovala, pretože pracovala v Bratislave. Z tohto hľadiska považovala žalobkyňa názor súdu prvej inštancie, jeho právne posúdenie ako aj jeho skutkové zistenia uvedené v ods. 31 odôvodnenia za nesprávne.

9. Záverom žalobkyňa pripomenula, že v konaní uviedla ďalšie dôkazy, ktoré potvrdzujú 1/ trvajúce účinky generálnej plnej moci, udelenej pani V.. W. M.; 2/ opakované schvaľovanie Zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo strany všetkých zúčastnených strán, čo je dôležitým aspektom z hľadiska § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka; 3/ prijatie časti kúpnej ceny a jej použitie na zaplatenie nedoplatkov, súvisiacich s bytom, ako aj s pobytom pôvodnej vlastníčky bytu pani Z. v Domove sociálnych služieb; 4/ vymáhania nedoplatku časti kúpnej ceny, ktorým sa potvrdila akceptácia predaja bytu zo strany pani Z. ako aj osôb, ktoré sa o ňu starali; 5/ nezrovnalosti s podpisom na udelenej plnej moci ako aj ďalšie skutočnosti, vyvolávajúce pochybnosti. Žiaľ, týmito skutočnosťami sa súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení vôbec nezaoberal a ods. 34 odôvodnenia len uviedol, že sa nimi nebude zaoberať, pretože dôvodom právoplatného rozhodnutia v pôvodnom konaní bola absolútne neplatnosť právneho úkonu.

10. K vadám samotného rozhodnutia namietala predovšetkým odklon súdu prvej inštancie od ustálenej judikatúry, keď uviedla viacero rozhodnutí súdov, ktoré podporili jej právne videnie veci, ale súd sa predloženými judikátmi vôbec nezaoberal, hoci mal vysvetliť napr.: a) prečo predložené dôkazy v zmysle § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka neuznal za dostatočné pre dodatočné schválenie právneho úkonu; pre tento právny úkon nie je stanovená zvláštna forma a ku schváleniu môže dôjsť písomne alebo ústne a môže sa uskutočniť výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť (konkludentne). Judikatúra tento výklad ďalej dotvára v tom zmysle, že i v prípade nedostatku plnej moci dôjde ku schváleniu právneho úkonu, ak napr. žalobca dodatočne neoznámil svoj nesúhlas, ale naopak podľa uzatvorenej zmluvy ďalej konal, zaplatil kúpnu cenu, danú vec zhodnotil, resp. inak jasne konal tak, že sa cítil byť zmluvou viazaný (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.3.2011, č. k. 5 Obo 93/2009); b) prečo výpoveď Š. W. nevyhodnotil ako nevierohodnú a zakladajúcu dôvod obnovy konania v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. Rv I 463/48 zo dňa 26.5.1949; c) prečo navrhované dôkazy posudzoval tak prísne, keď v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR z 20.8.2009, sp. zn. 6 Obo 57/2009 pre záver, či nové skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy môžu privodiť pre účastníka priaznivejšie rozhodnutie vo veci, stačí, ak sa javí byť pravdepodobným, že môže pre účastníka privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V nadväznosti na uvedené namietala porušenie práva na spravodlivý proces, keď sa súd prvej inštancie dôsledne nezaoberal jej predstretými argumentmi a dôkazmi a súčasne zdôraznila, že napadnuté rozhodnutie trpí aj vadou nepreskúmateľnosti konania.

11. V záverečnom zhrnutí svojho odvolania žalobkyňa opätovne poukázala na to, že v konaní predložila dôkazy, ktoré sa týkajú predmetu pôvodného konania a ktoré žalobkyňa bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, pričom tieto dôkazy môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Mala za nesporné, že argument súdu prvej inštancie o jej možnosti vykonávať dôkazy v civilnom konaní analogicky tak, ako to robia orgány činné v trestnom konaní nemôže obstať, pretože postavenie, právomoc a zásady trestného konania spolu s povinnosťou náležitého zistenia skutkového stavu dávajú týmto orgánom omnoho väčší priestor na zistenie pravdy. Navyše, trestné konania bolo v čase

rozhodovania súdov prvého aj druhého stupňa v pôvodnom konaní, ktoré žiada obnoviť", neverejné, a preto žalobkyňa nemohla ani len vedieť, že takéto konania prebieha ani o dôkazoch, ktoré boli v tejto veci zistené. Právny názor súdu o absolútnej neplatnosti právneho úkonu prevodu vlastníctva k bytu neobstojí vo svetle dôkazov zistených v trestnom konaní, pretože je nesporné, že odvolanie plnej moci nebolo preukázateľne riadne a včas oznámené splnomocnenkyňi pani M. a jej konanie, teda uzatvorenie zmluvy, ktorou sa previedol predmetný byt, zaplatenie časti kúpnej ceny, podanie žaloby o zaplatenie doplatku kúpnej ceny, ako aj ďalšie úkony potvrdzujú schválenie tohto právneho úkonu, ktorý je platný.

12. Proti rozsudku v časti zamietnutia žaloby na obnovu konania podala so súhlasom žalobkyne odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. f) a písm. h) C.s.p. aj intervenientka Z/ a žiadala rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a obnovu konania povoliť. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov (§ 393 ods. 2 C.s.p.) jej odvolania bola námietka spočívajúca v tom, že základným dôvodom samotnej obnovy konania sú nové dôkazy v trestnom konaní sp. zn. 3T/39/2016 proti obžalovanej F. N. (rod. F.), ktoré sú aj podstatou podaného odvolania, nakoľko ich súd prvej inštancie vo viacerých ohľadoch nesprávne právne posúdil, pri hodnotení dôkazov k nim vôbec neprihliadol a ani sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal. V prvom rade uviedla, že trestné konanie v štádiu prípravného konania je neverejné na rozdiel od hlavného pojednávania, ktoré sa však v danej veci začalo až v roku 2017, pričom rozhodnutia súdov v pôvodnom konaní boli vydané už v rokoch 2011 a 2015; dôkazy z prípravného konania (teda v čase pôvodného konania) objektívne neboli dostupné žalobkyňi. Poznamenala, že trestné konanie je navyše ovládané vyhľadávacou zásadou a zásadou náležitého zistenia skutkového stavu vrátane povinnosti orgánov činných v trestnom konaní (OČTK) preukázať vinu obžalovaného nado všetku pochybnosť. Za týmto účelom však OČTK, na rozdiel od bežnej sporovej strany, disponujú mnohými zákonnými donucovacími prostriedkami a nástrojmi pre náležité zistenie skutkového stavu vrátane povinnosti všetkých osôb i orgánov verejnej moci poskytnúť OČTK nimi požadovanú súčinnosť. Stávať preto do porovnateľnej roviny možnosti účastníka civilného konania s OČTK, ktorý disponuje zákonom vymedzenými právomocami a donucovacími prostriedkami, považovala za nenáležité. Postupne z dohľadaných dôkazov v trestnom konaní vyplynulo, že B.. W. zjavne klamala, pretože byt bol zdevastovaný a jeho nájom neprichádzal do úvahy a preto sa pripravil a realizoval predaj bytu - (i) s realitnou kanceláriou Real Estate Global s.r.o. (RK) sa dohodla a odsúhlasila provízia 60.000,- Sk a (ii) táto RK najprv vyplatila dlhy na byte cca 80.000,- Sk. Po podpise kúpnej zmluvy (iii) RK dňa 24.4.2007 zaplatila 260.000,- Sk ako prvú časť kúpnej ceny na účet organizácie prevádzkovej p. W. - CPPS Privilégium (túto informáciu inak chránenú bankovým tajomstvom potvrdila Tatra banka, a.s. len na žiadosť OČTK pre účely trestného konania). Ihneď po pripísaní prostriedkov bolo v ten istý deň z daného účtu vybratých 220.000,- Sk a použitých na úhradu rôznych prevádzkových výdavkov (t.j. prvá splátka ceny bola okamžite použitá na úhradu nákladov CPPS Privilégium za starostlivosť o p. Z., čo vyplynulo až zo znaleckého posudku R.. N. z 31.07.2013 vyhotoveného po zhromaždení ostatných dokladov v trestnom konaní). Následne sama B.. W. požiadala RK o ďalšiu splátku kúpnej ceny v sume 250 tisíc Sk v hotovosti, ktorú osobne v sídle RK prevzala, čo v trestnom konaní ústne aj písomne potvrdila (pozn.: „pod farchou“ výpovede obžalovanej F.. N. a predložených účtovných dokladov). A potom s bratom V.. W.Č. nasledujúce dva roky urgovali RK o vyplatenie zvyšku ceny.

12.1. O všetkých týchto nových skutočnostiach a dôkazoch však žalobkyňa v pôvodnom konaní objektívne nemala vedomosť - preto takéto skutočnosti a dôkazy nevedela ani len označiť (nieto predložiť). Žalobkyňa v pôvodnom konaní nebola procesne nedbalá, keď k relevantným okolnostiam veci navrhla vypočuť p. M., R.. T. i samotnú p. Z.. Navyše vyšetrovateľom postupne vyhľadané dôkazy o zhodnej vôli realizovať predaj bytu aj o súvisiacich čiastkových platbách kúpnej ceny, boli s ohľadom na petit žaloby v pôvodnom civilnom konaní (určenie vlastníctva vzhľadom na neplatnosť zmluvy) vyslovene prekvapivými dôkazmi, keďže nemalo a vlastne stále nemá logiku nárokovanie si vlastníctva v civilnom konaní a uplatňovanie si duplicitného adhézneho nároku na náhradu škody v trestnom konaní (za nevyplatenú, resp. spreneverenú cenu z titulu prevodu vlastníctva). Zaujala názor, že nemôže obstať ani ďalší záver súdu prvej inštancie v ods. 31 odôvodnenia napadnutého rozsudku, že žalobkyňou navrhované dôkazy nespĺňajú ani predpoklad pravdepodobnosti, že by boli spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Z dôkazov vyplývajúcich z trestného konania (z listinných dôkazov i svedeckých výpovedí) jednoznačne vyplýva, že k predaju bytu došlo, čo bolo realizované prvým splnomocnencom (V.. W. M.), rešpektované druhými splnomocnenkami (B.. W. a V.. W. oprávnenými konať samostatne) i úradne aprobované orgánom katastra nehnuteľností. Pričom je zrejmé, že pre žalobkyňu a intervenientov nastane diametrálne odlišný právny stav, pokiaľ bude

povolená obnova konania a novými dôkazmi z trestného konania sa preukáže platný a vôli účastníkov zodpovedajúci prevod bytu p. Z. do vlastníctva R.. T..

13. Názor civilného súdu v pôvodnom konaní, že v poradí prvá zmluva o prevode vlastníctva bytu W. Z. je absolútne neplatným právnym úkonom, intervenientka 2/ hodnotila ako nesprávny; judikatúra súdov ČR ustáleno dovodzuje, že „dôsledkom konania bez plnej moci nie je neplatnosť dotknutého právneho úkonu, ale len to, že splnomocniteľ, prípadne ten, za koho jednala tretia osoba bez plnej moci, je daným právnym úkonom viazaný len za podmienok stanovených v § 33 Občianskeho zákonníka“ (rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 29.8.2007 sp. zn. 29 Odo 1635/2005 uverejnený pod č. 1 v časopise Soudní judikatura, roč. 2008).

14. Skutočnosť, že sa jedná o judikatúru stále platnú a aktuálnu potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 1.6.2017 sp. zn. 28 Cdo 3232/2016 („Zasluguje pritom explicitné zdôraznenie, že zo samotnej skutočnosti, že zmluva bola na strane predávajúceho potenciálne uzavretá osobou k tomu nesplnomocnenou, nemožno vyvodzovať neplatnosť predmetného dojednania. Podľa aplikovateľnej právnej úpravy (§ 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka) totiž platí, že ak splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie vystupovať za splnomocniteľa alebo ak niekto koná za iného bez plnej moci, je z tohto konania zaviazaný sám, ibaže ten, za koho sa konalo, právny úkon dodatočne bez zbytočného odkladu schváli. Z citovaného ustanovenia predovšetkým vyplýva, že s prekročením oprávnenia zástupcu či konaním bez plnej moci nie je spojená neplatnosť právnych úkonov zástupcu, ale iba to, že zastúpený, prípadne subjekt, za ktorý konala tretia osoba bez plnej moci, je urobeným právnym úkonom viazaný len za podmienok stanovených v § 33 Občianskeho zákonníka (porovnaj napr. uznesenie NS z 26.8.2014, sp. zn. 23 Cdo 3412/2012, rozsudok NS z 1.12.2015, sp. zn. 21 Cdo 5188/2014, prípadne uznesenie NS z 21.9.2016, sp. zn. 26 Cdo 1528/2016). Súčasne platí, že aj konanie neopierajúce sa o riadne splnomocnenie môže byť pripísané tomu, v mene ktorého sa konalo, ak predmetný právny úkon bez zbytočného odkladu schváli, pričom táto tzv. ratihabícia môže prebehnúť tiež ústne či konkludentne, napríklad tým, že zastúpený prijme kúpnu cenu poskytnutú na základe popísaným spôsobom realizovaného právneho úkonu (pozri okrem iného rozsudok Najvyššieho súdu z 15.12.2011, sp. zn. 33 Cdo 5273/2009 alebo uznesenie Najvyššieho súdu z 10.12.2015, sp. zn. 28 Cdo 2923/2015).“ Ozrejnila, že obdobné závery vyplývajú aj z rozhodnutí súdov SR (i keď menej početných); Najvyšší súd SR (viď rozsudok zo dňa 30.3.2011, sp. zn. 5 Obo 93/2009) potvrdil správnosť záveru, že „i v prípade nedostatku plnej moci, došlo s poukazom na § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka k schváleniu predmetného právneho úkonu. Žalobca dodatočne neoznámil svoj nesúhlas, naopak, podľa uzatvorenej zmluvy o prevode nehnuteľnosti ďalej konal, zaplatil kúpnu cenu, nehnuteľnosti zhodnotil. Z toho plynie, že sa cítil byť zmluvou viazaný.“ Schvaľovanie kúpnej zmluvy preukazujú práve nové dôkazy z trestného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3T/39/2016, a to celou sériou opakovaných a vzájomne súladných úkonov B.. W. a V.. W., ako ďalších samostatne konajúcich splnomocnencov p. Z. s účinnosťou od 3.4.2007.

15. Tieto tvrdenia a k nim pripojené dôkazy zhrnula z toho pohľadu, že všetky dotknuté osoby (realitná kancelária, W.. M., B.. W. i V.. W.) sa správali tak, že kúpna zmluva zo dňa 3.4.2007 je platná, záväzná a spôsobujúca prevod vlastníctva bytu, za ktorý sa mala zaplatiť dohodnutá kúpna cena 2 milióny Sk. A tomu zodpovedalo aj ich konanie pri príprave tohto predaja - odsúhlasenie provízie 60.000,- Sk pre RK, ktorá vyplatila dlh v sume cca 80.000,- Sk viaznuci na byte, aby sa vôbec mohol realizovať jeho predaj (o tom B.. W. od počiatku vedela, preto nemalo logiku, aby nesúhlasila s predajom za účasti RK, ktorú predajom s jej vedomím poverila jej podriadená zamestnankyňa W. M.). A to len potvrdzuje aj ďalšie časovo následné konanie B.. W. a V.. W., ktoré je v zhode s tým, že predaj bytu sa platne uskutočnil a bol nimi opakovane schvaľovaný, nakoľko: a) inak by B.. W. neprijala časť kúpnej ceny - 260.000,- Sk bankovým prevodom priamo na účet ňou prevádzkovej organizácie CPPS Privilégium a ďalšiu časť v sume 250.000,- Sk, ktoré si B.. W. sama vypýtala a prevzala v sídle RK v hotovosti (lebo voči jej zariadeniu aktuálne bola vedená exekúcia), čo v trestnom konaní ústne aj písomne potvrdila (t.j. neplatnosť zmluvy bolo len následné účelové tvrdenie, keď po 2 rokoch zistila, že od RK pre jej nesolventnosť nevymôže zvyšok kúpnej ceny); b) Sumu 260.000,- Sk ako prvú časť kúpnej ceny za byt RK poukázala prevodom z 23.4.2007 a keď na druhý deň 24.4.2007 peniaze prišli, suma 220.000,- Sk bola hneď vybratá a použitá na úhradu rôznych prevádzkových výdavkov CPPS Privilégium (t.j. B.. W. mala tieto peniaze za svoje a hneď boli použité na účel podľa bodu 14. nižšie) a až po prijatí týchto peňazí bol podaný opakovaný návrh na vklad do katastra (vysoko pravdepodobne priamo na pokyn B.. W. adresovanej jej zamestnankyni W. M.); c) predaj bytu následne nikto nerozporoval a aj B.. W. i V..

W. uznanie podpisu za vlastný 24.4.2007 zo strany M. Svobodovej rešpektovali a schvaľovali - okrem vyššie uvedených platieb aj následnými dvojročnými urgenciami zaplataenia zvyšku kúpnej ceny a s tým súvisiacimi opakovanými jednaniami s F. F. (vydatou N.) a jej neskorším manželom W. N..

16. Podľa intervenientky 2/ vyššie uvádzané skutočnosti tiež svedčia v prospech pravdivosti výpovedí W. M. v trestnom konaní, že odvolanie plnej moci zo strany W. Z. jej v čase podpisu kúpnej zmluvy nebolo oznámené (a že jej zamestnávateľka B.. W. jej to oznámila až niekedy v máji, resp. júni pri skončení jej pracovného pomeru v CPPS Privilégium), čo len potvrdzuje platnosť prevodu vlastníctva aj s poukazom na § 33b ods. 4 Občianskeho zákonníka. Predaj bytu bol totiž jediný rozumný a dostupný spôsob úhrady nákladov za starostlivosť o p. Z. a následné konanie všetkých osôb to len potvrdzovalo. S ohľadom na vyššie uvedené mala za preukázané, že došlo k platnému uzavretiu kúpnej zmluvy a ku vzniku právnych účinkov prevodu vlastníctva k bytu, čo úradne odobril aj orgán katastra nehnuteľností. Nezaplatenie zvyšnej časti kúpnej ceny bolo síce skrytým dôvodom podania žaloby (vklad danej kúpnej zmluvy bol povolený dňa 2.5.2007 (V-12057/07), cena splatná už pri podpise zmluvy a pôvodné konanie začalo až po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty na zaplataenie ceny dňa 15.6.2010), ale z pohľadu prevodu vlastníctva nie je zaplataenie ceny právne relevantné. S poukazom na čl. 2 C.s.p. sa aj s ohľadom na princíp ochrany práv nadobudnutých dobromyseľne javí v okolnostiach tohto konkrétneho prípadu ako spravodlivé a proporcionálne (pri „pomerovaní“ práv troch dobromyseľných nadobúdateľov bytu a vyslovene špekulatívne jednajúcej ich sporovej protistrany), aby v novom konaní po povolení obnovy boli vzaté do úvahy aj nové dôkazy z predmetného trestného konania. Vyslovila názor, že v konaní pred súdom prvej inštancie žalobkyňa dostatočne preukázala splnenie podmienok obnovy konania - o dôvode obnovy sa prvotne dozvedela pri nahliadnutí do dedičského spisu po zomrelej p. Z. sp. zn. 65D/463/2015 dňa 13.3.2017, keď zistila spisovú značku trestného konania a z neho potom následne obžalobu na F. N. (sumarizujúcu zistenia z prípravného konania) pripojenú k žalobe na obnovu konania podanej 12.6.2017 spolu s návrhom na pripojenie trestného spisu konajúcim súdom; samotné dôvody obnovy konania a k nim prislúchajúce dôkazy vyplývajú z podanej žaloby na obnovu konania v spojení s Vyjadrením zo dňa 7.5.2019 vrátane dôkazov k nim pripojených.

17. K nesprávnym skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie intervenientka 2/ v podanom odvolaní namietala, že skutkovým podkladom pre rozhodnutie súdu v pôvodnom konaní bola, okrem odvolania generálnej plnej moci W. M. dňa 3.4.2007 (priamo v rámci udelenia novej GPM B.. W. a V.. W.), najmä svedecká výpoveď B.. W. na druhom pojednávaní konanom 4.10.2011, na ktorom bolo hneď aj rozhodnuté v merite veci (pozn.: predčasne a bez dostatočných skutkových zistení). V predmetnej výpovedi B.. W. boli v zásade uvedené tieto tvrdenia: a) vzhľadom na to, že bolo potrebné nájsť nájomcov do bytu p. Z., poverili sme našu pracovníčku p. M., aby na základe notárskej zápisnice spísanej medzi ňou a p. Z. hospodárila s majetkom p. Z. (pozn.: teda iniciatíva nešla od p. M., ale celé to bolo na podnet a podľa pokynov B.. W. ako jej zamestnávateľky); b) úlohou zamestnankyne M. bolo nájsť nájomcu do bytu a spravovať finančné prostriedky, ktoré by plynuli z tohto nájmu; c) bolo vylúčené predat' byt p. Z.; d) nahnevalo ma, že kupujúci už zaplatil byt a RK platbu použila na nákup nejakého pozemku ... a preto musíme okamžite konať a zbaviť W. M. zastupovania p. Z.; e) nevedeli sme, že p. M. spísala novú kúpnu zmluvu, kde sa na katastri preukázala notárskou zápisnicou; f) o tom, že došlo k prevodu vlastníctva sa B.. W. dozvedela pred koncom roka 2007, keď prišla z katastra p. Z. doporučená pošta. Inými slovami B.. W. vyslovene vyfabulovala príbeh, že jej zamestnankyňa nekonala v záujme p. Z. a že bez vedomia a súhlasu kohokoľvek svojvoľne predala byt p. Boďovej a nikomu o tom nepovedala, a to celé napriek tomu, že na porade dňa 3.4.2007 bola údajne informovaná, že jej bola už odvolaná generálna plná moc. Tieto tvrdenia B.. W. mala za zjavne nepravdivé, nemajúce oporu vo vykonaných dôkazoch, a teda skutkovo a dôkazne neudržateľné s tým, že tzv. Verzia príbehu B.. W. neobstojí popri ďalších nových listinných dôkazoch a svedeckých výpovediach z trestného konania, ktoré súd prvej inštancie ignoroval a pri hodnotení dôkazov k nim neprihliadol, čo dostatočne nezdôvodnil (okrem holého konštatovania, že správanie B.. W. a V.. W. po neplatnom uzavretí zmluvy je absolútne irelevantné). V dôsledku toho sú skutkové zistenia súdu prvej inštancie nesprávne ako aj odporujúce pravidlám logického uvažovania, nakoľko sú v priamom rozpore s predmetnými dôkazmi z trestného konania (pozn.: dôkazmi z interného účtovníctva právnických osôb, resp. bankovými dokladmi, ku ktorým sa bežný smrteľník nedostane). Poukázala na to, že celý ucelený súbor vzájomne vecne, časovo a logicky súvisiacich dôkazov z trestného konania preukazuje diametrálne iné skutkové zistenia a že veci sa udiali inak ako tvrdí B.. W.. Jej tvrdenia pritom písomne podporuje len odvolanie plnej moci p. M. dňa 3.4.2007 a opačným skutkovým záverom uvedeným v tomto odvolaní svedčí rad písomných listín od

nezávislých subjektov, resp. od banky i od znalkyne, ktoré sa na rozdiel tvrdení B.. W. nedajú len tak účelovo vykonštruovať.

18. Súdu prvej inštancie v tejto súvislosti vyčítala, že neobjasnil, prečo pri hodnotení dôkazov jednostranne priznal väčšiu váhu preukázateľne klamajúcej a nedôveryhodnej B.. W. (prítom oznámenie odvolania generálnej plnej moci p. M. sa opiera len o jej tvrdenie) a na druhej strane bez bližšieho odôvodnenia odmietol opačné tvrdenia W. M., ktoré podporujú aj ďalšie vykonané dôkazy (viď body 13 až 15 tohto odvolania). Pričom B.. W. v trestnom konaní až zásluhou dôkazov vyhladaných vyšetrovateľom začala postupne vypovedať inak ako v pôvodnom civilnom konaní, v ktorom vypovedala tak, aby „došla k bytu“ a vedela uhradiť pohľadávky jej zariadenia voči p. W. Z.. Naproti tomu všetky jej výpovede v trestnom konaní boli zreteľne poznačené snahou, aby si nepriviedla vznesenie obvinenia voči sebe samej (na svoje posledné výsluchy ako svedkyne v prípravnom konaní už chodila s advokátom JUDr. Pavelkom) a odhaľovať pravdu v ňom začala až postupne po konfrontácii s ostatnými dôkazmi. Korunu tomu nasadila B.. W. v závere jej svedeckej výpovede zo dňa 16.4.2013, keď sa výslovne priznala, že úmyselne krivo vypovedala; dala v uvedenom kontexte do pozornosti závery Najvyššieho súdu [in: Rozhodnutie zo dňa 26.5.1949 sp. zn. Rv I 463/48, uverejnené pod por. č. 55 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk NS, roč. 1950; príp. aj Uznesenie Nejvyššího soudu ČR zo dňa 29.11.2012, sp. zn. 21 Cdo 2001/2012], podľa ktorých platí, že dôvodom žaloby na obnovu konania môžu byť aj nové skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktorými môže byť podstatne oslabená napríklad vierohodnosť svedka, teda inak povedané, nové skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktorými je možné spochybniť predpoklady, na ktorých bolo hodnotenie dôkazov založené. Bola názoru, že v tomto zmysle je zistenie krivej výpovede B.. W. taktiež skutkovou novotou, keďže obsah jej výpovede v trestnom konaní je diametrálne odlišný ako jej predchádzajúce tvrdenia v pôvodnom civilnom konaní (došlo k podstatnej zmene výpovede „kľúčového svedka“). Je teda logické, že už samotnú zmenu takejto výpovede treba hodnotiť zásadne ako nový dôkaz - opačný prístup k takejto skutočnosti musí konajúci súd dostatočne a najmä presvedčivo odôvodniť, inak dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mala za to, že obnova konania má byť povolená, resp. že príslušné ustanovenie § 397 písm. a) C.s.p. upravujúce obnovu konania možno jednoznačne subsumovať na skutkový stav v kontexte krivej výpovede svedkyne B.. W. - a to tak, aby sa žalobkyni plnohodnotne dostalo ochrany, ktorú zákonodarca v predmetnej právnej úprave anticipoval práve (aj) pre takéto prípady.

19. Záverom k nepreskúmateľnosti rozhodnutia a porušeniu práva na spravodlivý proces zdôraznila, že odvolaním napadnuté rozhodnutie je nepresvedčivé a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov; súd prvej inštancie žalobkyni nedal odpoveď a nevysporiadal sa s jej viacerými zásadnými námietkami a to tak pri posúdení splnenia podmienok obnovy konania (záver súdu, že zavinením žalobkyne nedošlo k predloženiu dôkazov z trestného konania už v pôvodnom civilnom konaní je vyslovene arbitrárny) ako aj pri hmotnoprávnom posúdení nových dôkazov z trestného konania (osobitne z pohľadu tzv. ratihabície) a takisto pri hodnotení dôkazov. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov [obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09]. V tejto súvislosti dala do pozornosti odvolacieho súdu aj to, že v dôsledku pôvodného civilného konania zjavne došlo k porušeniu práv troch dobromyseľných nadobúdateľov bytu. Princíp právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere je čoraz intenzívnejšie akcentovaný v rozhodovacej činnosti súdov. Podľa ustálenej judikatúry súdov SR, ČR a ESLP dobromyseľnému nadobúdateľovi vlastníckeho práva musí byť v materiálnom právnom štáte poskytnutá súdna ochrana aj pred pôvodným (skutočným) vlastníkom. Ako príklad uviedla uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 71/2011, že ochranu skutočného vlastníka, zaručovanú zásadou „nikto nemôže previesť viac práv, než má sám“, možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejme, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol (porov. tiež nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3314/11 z 2.10.2012). Neposkytnutie právnej ochrany trom dobromyseľným nadobúdateľom bytu súdom prvej inštancie (a absencia akéhokoľvek vysvetlenia tejto skutočnosti) nie je v prejednávanej veci na mieste o to viac, keď napriek vedeniu trestného konania a nových skutočností a dôkazov z neho vyplývajúcich, konajúci súd vyslovene formalisticky zamietol príležitosť pre nápravu pochybení a nespravodlivých dôsledkov rozhodnutia v pôvodnom konaní.

20. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniam žalobkyne a intervenientky 2/ žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť; nesúhlasila so subjektívnym vymedzením odvolacích dôvodov oboch subjektov, ktoré nespĺňajú objektívne dôvody prípustnosti povolenia obnovy konania. Mala za to, že napadnutý rozsudok v odôvodnení síce stručne, ale spravodlivo právne posúdil okolnosť, že odvolatelia mohli počas pôvodného konania vedeného Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 8C/215/2010 a čiastočne aj v konaní o odvolaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 14Co/40/2012 poukázať pred civilným súdom na trestné konanie vedené Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 3T/39/2016 a navrhnúť vykonať/doplniť dokazovanie zapožičaním vyšetrovacieho spisu. Osoba B.. Š. W., v tomto trestnom konaní v postavení svedka a súčasne v postavení štatutárneho orgánu seniorského domu CPSS Privilégium, n.o. a jeho praktík, bola predsa široko a dlho medializovaná, takže aj pri bežnej obozretnosti mohla a mala vzniknúť u odvolateľov obava/signál, či konajú aj boni mores, ak nakladajú s majetkom klientky tohto seniorského domu; tvrdenia odvolateľov preto považovala za účelové.

20.1. Pripomenula, že jedným z predpokladov procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a ďalej možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní. Procesná prípustnosť obnovy konania je podmienená tým, či odvolatelia nemali žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočností, rozhodnutia alebo dôkazy, prípadne, že sa nemohli vykonať dôkazy, pričom súd prvej inštancie vyhodnotil túto podmienku v ich neprospech. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.12.2014, sp. zn. 4 Cdo 462/2013: „Táto podmienka nie je splnená, ak určitá skutočnosť, rozhodnutie alebo dôkaz existovali už v pôvodnom konaní a ten, kto navrhuje obnovu konania, o ich existencii vedel a mal aj dostatok podkladov potrebných na ich označenie a na splnenie svojej dôkaznej povinnosti v zmysle § 120 ods. O.s.p., (teraz § 185 C.s.p.), no v pôvodnom konaní nimi nenavrhol vykonať dokazovanie.“ Zastávala tiež názor, že odvolateľmi namietaná verejná neprípustnosť predsúdnych štádií trestného konania neobstojí, keďže neznamená absolútnu nedostupnosť zistení orgánov činných v trestnom konaní, pre pôvodné občianskoprávne (teraz civilné) konanie. Zopakovala, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má povahu výnimky zo zásadnej nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Podmienkou povolenia obnovy konania je, že dôkaz (najmä z trestného konania) nemohol byť vykonaný pre objektívnu prekážku, čo v tejto kauze nevyšlo najavo. Prízvukovala tiež, že odvolateľmi namietané trojnásobné povolenie vkladu reťazeného (už súdom zrušeného) vlastníckeho práva k bytu poručiteľky od intervenienta 1/ až po žalobkyňu, príslušným štátnym orgánom na úseku katastra, nemá plnú prieskumnú právotvornú povahu vlastnú pre všeobecné súdy, ale len v rozsahu verifikačných kritérií normovaných zákonom č. 162/1995 Z.z. Ináč povedané, dobromyseľnosť konania účastníkov katastrálneho konania a súčasne protistrán tohto sporového konania, orgánu katastra nehnuteľností, neprináleží skúmať; tvrdenia odvolateľov sú preto irelevantné.

21. Z opatrnosti poznamenala, že odvolatelia chcú zvrátiť napadnuté rozhodnutie z tzv. nových skutkových okolností/dôvodov, ktoré majú preukázať podľa nich procesne nesprávne zistený skutkový podklad (z hľadiska jeho správnosti a úplnosti) pôvodného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 8C/215/2010 v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 14Co/40/2012; za nutné považovala akcentovať záver judikovaný rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, že vecná nesprávnosť rozsudku, ktorého obnova konania sa navrhuje, nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 397 písm. a) a písm. b) C.s.p., keďže právne posúdenie, vecná stránka rozhodnutia, je obsahom/doménou inštitútu dovolania. A ako už uviedla predtým, odvolateľmi tvrdené dôkazy nepovažovala za objektívne nové dôkazy, ktoré nemohli v pôvodnom konaní navrhnúť. Poukázala na čl. 5 základných princípov C.s.p., kde zákonodarca normuje princíp procesnej zodpovednosti a na ustanovenie § 399 C.s.p., v zmysle ktorého žaloba na obnovu konania nie je prípustná proti rozhodnutiu, ktorého zmenu alebo zrušenie možno dosiahnuť inak. Ak by si dovolila prudko extenzívny výklad tejto procesnej normy, potom žalujúce strany konania chcú dosahovať akékoľvek rozhodnutie súdu a v podstate predstierajú spor, ergo zavinili jeho vznik. Legitímne majetkové práva žalobkyne sa totiž dajú reparovať dobrovoľným vrátením zaplatenej kúpnej ceny zo strany intervenientky 2/ a peňažnou náhradou preukázaných výdavkov na zhodnotenie bytu, ktorého vlastníctvo bolo vrátené poručiteľke a má v konaní o dedičstve pripadnúť žalovanej.

22. Žalobkyňa v odvolacej replike na vyjadrenie žalovanej upozornila, že v čase vedenia pôvodného civilného konania sa žiadne trestné konanie v tejto veci pred Okresným súdom Bratislava I nekonalo, uvedené vyplýva nielen zo spisovej značky trestného konania 3T/39/2016 ale aj z trestného spisu, ktorý bol priložený do konania o obnovu. V čase pôvodného civilného konania, ktoré žiadala obnoviť, bolo konanie v trestnej veci v štádiu prípravného konania, ktoré je neverejné, obžaloba bola v tejto veci podaná na súde v roku 2016, hlavné pojednávanie bolo vytyčené až v roku 2017 a preto neobstojí argument žalovanej, že žalobkyňa mala doplniť dokazovanie zapožičaním vyšetrovacieho spisu, pretože nemali ako vedieť ani jeho číslo, ani orgán, ktorý sa ním zaoberá a tiež samotný fakt, že takéto konanie je vedené. Nesúhlasila s tvrdeniami žalovanej, že namietaná verejná neprístupnosť predsúdnych štádií trestného konania neobstojí, keďže neznamená absolútnu nedostupnosť zistení orgánov činných v trestnom konaní pre pôvodné občianskoprávne konanie; tento argument však nerozvádza a ani nešpecifikuje, čo pod pojmom „neznamená absolútnu nedostupnosť zistení orgánov činných v trestnom konaní“ myslí. Nesúhlasila so žalovanou, že nielen vedeli o existencii predložených dôkazov, ale že mali aj dostatok podkladov potrebných na ich označenie. Nie je to pravda, a žalovaná to dokazuje tým, že jej vyjadrenia sú veľmi všeobecné, bez riešenia a návrhu konkrétnych krokov, potrebných k odstráneniu absolútnej nedostupnosti zistení orgánov činných v trestnom konaní.

23. Intervenientka 2/ v odvolacej replike na vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobkyne fakticky zopakovala svoju predchádzajúcu argumentáciu k relevantným skutkovým a právnym otázkam prejednávaneho sporu, ktoré uvádzala aj v podanom odvolaní; doplnila, že v pôvodnom civilnom konaní nebolo trestné konanie sp. zn. 3T/39/2016 vôbec „na stole“ na rozdiel od tohto konania. Navyše vo svetle tvrdení žalobkyne v pôvodnom civilnom konaní (že W. M. ako zamestnankyňa CPPS Privilégium bez plnomocenstva a v rozpore so záujmami p. Z. a vôľou všetkých zúčastnených, najmä B.. W. a V.. W. ako nových splnomocnencov predala byt) majú nové dôkazy a skutočnosti z trestného konania vyslovene prekvapivý charakter tým, že preukazujú prípravu a realizáciu predaja bytu ako plánovaného a jediného možného riešenia ako p. Z. zostane v zariadení a uhradí poplatky za pobyt v ňom. Preto poukazovanie na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 462/2013 považovala za nenáležité, nakoľko žalobkyňa o uvedených dôkazoch objektívne nevedela a nebola ich preto schopná ani len označiť. K tomuto aspektu bol v konaní o povolení obnovy konania uvádzaný aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 204/2015, z ktorého vyplýva, že taký výklad § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p., ktorým súd neprípustne zužuje zákonné dôvody obnovy konania, predstavuje formálny výkon práva, ktorý je v rozpore s požiadavkami základného práva na súdnu a inú právnu ochranu.

23.1. Mala za to, že žalovaná v bode 5. vyjadrenia nesprávne interpretuje rozhodné skutočnosti, keď uvádza, že vecná nesprávnosť rozsudku, ktorého obnova konania sa navrhuje, nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 397 písm. a) C.s.p. Podaná žaloba na obnovu konania je však odôvodnená tým, že v pôvodnom konaní nebol a nemohol byť riadne zistený skutkový podklad rozhodnutia vzhľadom na neznáme a až v trestnom konaní postupne odkryté nové dôkazy, ktoré preukazujú diametrálne odlišné skutkové zistenia ako boli ustálené v pôvodnom civilnom konaní sp. zn. 8C/215/2010. Nesprávne právne posúdenie je namietané v aktuálnom konaní (sp. zn. 25C/38/2017) len v spojitosti s posúdením splnenia podmienok obnovy konania súdom. Upozornila, že žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu neprímerane zľahčuje dobromyseľnosť žalobkyne a intervenientov tým, že orgánu katastra ju neprísluší skúmať. Podstata námietky v odvolaní smerovala k tomu, že túto otázku vôbec neskúmal súd prvej inštancie a žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo žalobkyňa a intervenientom ako dobromyseľným nadobúdateľom vlastníckeho práva k bytu neposkytol právnu ochranu. Už podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (najmä nálezu I. ÚS 549/2015, I. ÚS 151/2016, I. ÚS 460/2017 a I. ÚS 92/2018) musí byť nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, poskytovaná široká právna ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikto nemohol byť istý svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu. Považovala za spravodlivé a proporcionálne, aby v novom konaní po povolení obnovy boli vzaté do úvahy aj nové dôkazy z trestného konania a aby aj s prihliadnutím k nim mohla byť vec spravodlivo posúdená a rozhodnutá. Vo vzťahu k skutočnostiam, na základe ktorých žalovaná požaduje zastavenie konania poznamenala, že dedičstvo, ktoré nenadobudne žiadny dedič, pripadá štátu (§ 462 Občianskeho zákonníka) a ten preto nemôže tzv. odúmrt' odmietnuť; odúmrt' na štát prechádza už smrťou poručiteľa a štát je rovnako univerzálnym právnym nástupcom poručiteľa ako dedič; štát zodpovedá za poručiteľove dlhy rovnako ako dedič (§ 472 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom výklad uvádzaný žalovanou by viedol nielen k porušeniu rovnosti strán, ale aj k denegatio iustitiae, keby štát nebol pasívne legitimovaný a nemohli by sa voči nemu z titulu jeho postavenia uplatňovať rovnaké nároky ako voči bežnému

dedičovi; preto žalovanou uvádzané rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.10.2017, sp. zn. 3Co/314/2016, nedopadá na skutkovú situáciu v tejto prejednávanej veci.

24. Sumarizujúc nové skutočnosti a dôkazy z trestného konania (v podrobnostiach odkázala aj na vyjadrenie žalobkyne doručené súdu dňa 7.5.2019) možno uviesť, že všetky dotknuté osoby (realitná kancelária, W. M., B. W. i V. W.) sa konzistentne správali tak, že kúpna zmluva k bytu zo dňa 3.4.2007 je platná, záväzná a spôsobujúca prevod vlastníctva bytu. Všetci splnomocnenci v danom čase konali v zhodnom úmysle predaja bytu za účelom získania peňazí, najmä na pokrytie nákladov za starostlivosť o W. Z. (tiež pokrytia dlhov na byte i provízie RK ako výdavkov spojených s predajom bytu). Osobitne zdôraznila, že konanie B. W. malo aj právne účinky tzv. ratihabície v zmysle § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka (sama B. W. celý prevod iniciovala, o jeho priebehu sa informovala a ako nový splnomocnenec preberala priebežné platby od RK a následne urgovala zvyšok). Mala za to, že žalovaná v ničom nevyvrátila námietky uvádzané v podanom odvolaní, ani tvrdenia a dôkazy predložené v konaní pred súdom prvej inštancie.

25. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolania žalobkyne a intervenientky 2/ bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom výroku je vecne správny (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil 24.11.2020 (§ 219 ods. 3 C.s.p.).

26. Podľa § 397 písm. a) C.s.p. proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

27. Žaloba na obnovu konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich (iudicium rescindens) súd skúma, či je obnova konania procesne prípustná; ak žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne súd v tejto fáze rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne (§ 414 C.s.p.). V oboch prípadoch (§ 397 písm. a), písm. b) C.s.p.) je procesná prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podmienená tým, že ten, kto navrhuje obnovu konania, nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, prípadne že sa nemohli vykonať dôkazy.

28. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.) bolo posúdenie vecnej správnosti zamietajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie na splnenie predpokladov obnovy konania v zmysle § 397 písm. a) C.s.p. (odvolateľky chybnú aplikáciu § 397 písm. b) C.s.p. nenamietajú), ktorý pri závere o tom, že žaloba o obnovu konania v danej veci je procesne neprípustná, dôsledne vychádzal z opísaných skutkových tvrdení viažucich sa k v žalobe uvádzaným dôvodom obnovy konania a k dôkazom, ktorými sa žalobkyňa snažila dôvodnosť žaloby preukázať (§ 406 C.s.p.). Úvodom hodno zdôrazniť, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav sporu, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby na obnovu konania, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí z pohľadu procesnej neprípustnosti obnovy konania stručne ale výstižne, logicky a presvedčivo odôvodnil.

29. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C.s.p.); v podrobnostiach poukazuje na skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie síce stručne, ale na účely § 220 ods. 2 C.s.p. dostatočne jasne a zrozumiteľne vysporiadal s podstatou prípadu.

30. Správne uzavrel, že dôkazy na ktoré žalobkyňa akcentovala, teda predovšetkým dôkazy vykonané v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 3T/39/2016, nie sú dôkazmi, ktoré by nemohla žalobkyňa bez vlastnej viny použiť v pôvodnom konaní (účelová interpretácia záveru súdu prvej inštancie intervenientkou 2/ je pritom taká, že zavinením žalobkyne nedošlo k predloženiu dôkazov z trestného

konania v pôvodnom civilnom konaní, čo nie je to isté); podľa súdu prvej inštancie tak, ako ich mohli v rámci vyhľadávacej zásady vykonať orgány činné v trestnom konaní, tak ich mohla v rámci povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti uvádzať žalovaná v pôvodnom konaní. Predpoklady na uvádzanie a označovanie týchto dôkazov mala v podobe minimálne nespornej vedomosti o tom, že odo dňa 3.4.2007 bola W. Z. udelená nová plná moc iným osobám (B.. Š. W.X., V.. W. W.) na hospodárne nakladanie s jej hnutelným a nehnuteľným majetkom.

30.1. Aj podľa presvedčenia odvolacieho súdu žalobkyni táto vedomosť dávala možnosť navrhovať rovnaké dôkazy, aké v trestnom konaní vykonávali orgány činné v trestnom konaní.

30.2. Pre lepšie objasnenie veci hodno pripomenúť, že ustanovenie § 397 písm. a) C.s.p. upravuje procesný prostriedok, pomocou ktorého možno dosiahnuť nápravu rozhodnutia, ktorého nesprávnosť má pôvod v tom, že v prvotnom konaní nemohol byť riadne zistený skutkový podklad napadnutého rozhodnutia (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 3.6.2009, sp. zn. 3 Obo 113/2008). Odtiaľto sa dostávame k tomu, že súd musí v konaní o návrhu na obnovu konania prihliadať aj na to, prečo účastník nespĺnil v pôvodnom konaní povinnosť tvrdenia. Pokiaľ účastník zo svojej viny neuplatnil určitú skutočnosť v pôvodnom konaní, je vylúčený aj s dôkazmi, ktoré majú túto skutočnosť preukázať. Na účastníkovi občianskeho súdneho konania teda je, aby dbal o ochranu svojich práv aj tým, že úplne a pravdivo opíše všetky skutočnosti rozhodujúce pre konanie vo veci. Účastník je povinný starať sa o to, aby rozhodujúce skutočnosti boli súdu predložené, aby na ne aj označil dôkazy (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.9.2009, sp. zn. 2 Cdo 96/2008).

30.3. Niet pochýb o tom, že pôvodné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/215/2010 a na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 14Co/40/2012 prebiehalo podľa právnej úpravy danej Občianskym súdnym poriadkom, podľa ktorého v občianskom súdnom konaní súdy postupujú a rozhodujú spory v zmysle prejednávacej zásady a zásady kontradiktórnosti. Procesná zodpovednosť za zistenie skutkového stavu slúžiaceho v zmysle § 153 ods. 1 O.s.p. pre rozhodnutie vo veci samej bola na účastníkoch konania; účastníci mali povinnosť tvrdenia (boli povinní produkovať rozhodujúce skutočnosti) a označiť na ne dôkazy (dôkaznú povinnosť). Ekvivalentom tejto povinnosti je za účinnosti Civilného sporového poriadku povinnosť strán sporu označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi (čl. 8 Základných princípov C.s.p.). Žalobkyni (v pôvodnom konaní v procesnej pozícii žalovanej) teda nič nebránilo, aby na podklade ňou zvoleného spôsobu vedenia procesnej obrany proti žalobe o určenie vlastníckeho práva v rámci kontradiktórnosti konania navrhovala dokazovanie takým smerom, aby mohol byť „riadne“ zistený skutkový podklad rozhodnutia pre jej úspech v konaní. Dôkazy zadovážené a vykonané v rámci vyhľadávacej zásady orgánmi činnými v trestnom konaní (na ktoré žalobkyňa upriamuje pozornosť v podanom odvolaní), mohla rovnako v rámci povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti uvádzať v pôvodnom konaní.

30.4. A tak práve za účelom riadne zisteného skutkového podkladu rozhodnutia pre jej možný úspech v pôvodnom konaní žalobkyňa (v procesnom postavení žalovanej) navrhovala pred Okresným súdom Bratislava IV vypočuť svedkov V.. W. M. a R.. W. T., na preukázanie okolností uzavretia prvej kúpnej zmluvy a vyplatenia kúpnej ceny; avšak Okresný súd Bratislava IV tomuto jej návrhu nevyhovel; v podanom odvolaní potom žalobkyňa namietala, že bez vypočutia uvedených svedkov nie je možné reálne posúdiť okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy a otázku, či došlo k odovzdaniu kúpnej ceny, čo považovala za otázku zásadného významu. Podľa názoru Krajského súdu v Bratislave, vysloveného v potvrdzujúcom rozsudku sp. zn. 14Co/40/2012, však okresný súd správne dospel k záveru, že kúpna zmluva datovaná 3.4.2007, ale na notárstve podpísaná V.. W. M. až 24.4.2007, je neplatnou zmluvou v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pretože bola V.. W. M. podpísaná v čase, keď už nebola oprávnená konať v mene navrhovateľky (W. Z.). Nevykonanie žalobkyňou (v procesnom postavení žalovanej) navrhnutých dôkazov Krajský súd v Bratislave aproboval právnym názorom, že nakoľko súd prvej inštancie správne ustálil, že prvá kúpna zmluva je neplatná z dôvodu nedostatku oprávnenia V.. W. M. konať v mene navrhovateľky, vykonanie dokazovania výsluchom ďalších svedkov by už nemalo žiaden vplyv na rozhodnutie o veci a bolo by v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

30.5. Na účely aktuálneho konania (o obnove konania) to znamená, že vykonanie ďalšieho dokazovania súdy v pôvodnom konaní nepovažovali z hľadiska právneho posúdenia veci za podstatné; ergo nepokladali ich za také, ktoré by podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci samej mali nejaký význam.

31. Pre posúdenie otázky vlastníctva v pôvodnom konaní bolo pritom rozhodujúce, či v poradí prvý prevod vlastníctva z navrhovateľky W. Z.Ď. na R.. W. T. bol uskutočnený na základe platného právneho úkonu s tým, že pokiaľ bol prvý prevod vlastníctva neplatný, neplatné boli so zreteľom na zásadu, že nikto nemôže previesť na iného viac práv, než sám má, aj ďalšie prevody vlastníctva, vrátane prevodu vlastníctva na odporkyňu (v aktuálnom konaní žalobkyňu) a navrhovateľka zostala vlastníčkou nehnuteľností, ktoré pred tým vlastnila. Oba sudy (okresný aj krajský) vychádzali z toho, že prvú zmluvu o prevode vlastníctva navrhovateľka neuzatvárala osobne, ale prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne V.. W. M. a keďže pri uzavretí v poradí prvej zmluvy o prevode vlastníctva išlo o právny úkon vykonaný prostredníctvom splnomocnenkyne, ktorej splnomocnenie už zaniklo, mali za to, že Zmluva o prevode vlastníctva bytu zo dňa 3.4.2007, podpísaná 24.4.2007, je absolútne neplatným právnym úkonom, a to so všetkými právnymi následkami, ktoré s tým zákon spája, vrátane toho, že na základe takejto neplatnej zmluvy nedošlo k prevodu vlastníctva z W. Z. na R.. W. T., a ani k ďalším prevodom.

32. Tu sa dostávame k jadrú problému; aj keby sa mali použiť dôkazy z prípravného konania, ktoré majú podľa žalobkyne potvrdzovať (i) opakované schvaľovanie Zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo strany všetkých zúčastnených strán; (ii) prijatie časti kúpnej ceny a jej použitie na zaplatenie nedoplatkov súvisiacich s bytom, ako aj s pobytom pôvodnej vlastníčky bytu W. Z. v Domove sociálnych služieb; (iii) vymáhania nedoplatku časti kúpnej ceny, ktorým sa potvrdila akceptácia predaja bytu zo strany W. Z. ako aj osôb, ktoré sa o ňu starali, t. j. akési súhrnné dôkazy o zhodnej vôli realizovať predaj bytu aj o súvisiacich čiastkových platbách kúpnej ceny, tieto vzhľadom na právoplatne právne posúdenie veci Okresným súdom Bratislava IV a Krajského súdu v Bratislave (zmluva o prevode vlastníctva bytu zo dňa 3.4.2007, podpísaná 24.4.2007 je absolútne neplatným právnym úkonom, a to so všetkými právnymi následkami, ktoré s tým zákon spája), nespĺňajú ani predpoklad pravdepodobnosti, že by boli spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Je tomu tak preto, a konštatoval to aj súd prvej inštancie, že pri takomto právnom posúdení veci je úplne irelevantné správanie sa B.. Š. W., resp. V.. W. W. po tom, čo došlo v zastúpení V.. W. M. k neplatnému uzavretiu zmluvy o prevode vlastníctva bytu.

32.1. Dôkazmi z prípravného konania o zhodnej vôli účastníkov realizovať predaj bytu a o súvisiacich čiastkových platbách kúpnej ceny vymenovaných v ods. 31.1. (i) až (iii), ktoré majú preukázať dôvodnosť žaloby na obnovu konania, sa žalobkyňa s intervenientkou 2/ snažia navodiť dojem o nevyhnutnosti nového právneho posúdenia veci v obnovenom konaní o tzv. ratihabícii kúpnej zmluvy, uzatvorenej prostredníctvom V.. W. M., ktorej aj keby splnomocnenie zaniklo, tak nové dôkazy z trestného konania a to celou sériou opakovaných a vzájomne súladných úkonov B.. Š. W. a V.. W. W., ako ďalších samostatne konajúcich splnomocnencov W. Z. s účinnosťou od 3.4.2007, majú preukazovať schvaľovanie kúpnej zmluvy; t. j. dodatočné schválenie tejto zmluvy v zmysle § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

32.2. Žalobkyňa napadnuté rozhodnutie podrobuje kritike za odklon od ustálenej judikatúry, uvádza viacero rozhodnutí súdov, ktoré podporujú jej právne videnie veci; mala za to, že predložené dôkazy v zmysle § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú dostatočné pre dodatočné schválenie právneho úkonu; pre tento právny úkon nie je stanovená zvláštna forma a ku schváleniu môže dôjsť písomne alebo ústne a môže sa uskutočniť výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť (konkludentne).

32.3. Podobne intervenientka 2/ názor civilného súdu v pôvodnom konaní, že v poradí prvá zmluva o prevode vlastníctva bytu W. Z. je absolútne neplatným právnym úkonom hodnotila ako nesprávny s odvolaním sa na cit. judikatúru súdov ČR, podľa ktorej dôsledkom konania bez plnej moci nie je neplatnosť dotknutého právneho úkonu, ale len to, že splnomocniteľ, prípadne ten, za koho jednala tretia osoba bez plnej moci, je daným právnym úkonom viazaný len za podmienok stanovených v § 33 Občianskeho zákonníka s tým, že zo samotnej skutočnosti, že zmluva bola na strane predávajúceho potenciálne uzavretá osobou k tomu nespomocnenou, nemožno vyvodzovať neplatnosť predmetného dojednania. Zdôrazňuje, že podľa § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že ak niekto koná za iného bez plnej moci, je z tohto konania zaviazaný sám, ibaže ten, za koho sa konalo, právny úkon dodatočne bez zbytočného odkladu schváli. A preto s konaním bez plnej moci nie je spojená neplatnosť právnych úkonov zástupcu, ale iba to, že zastúpený, prípadne subjekt, za ktorý konala tretia osoba bez plnej moci, je urobeným právnym úkonom viazaný len za podmienok stanovených v § 33 Občianskeho zákonníka; súčasne aj konanie neopierajúce sa o riadne splnomocnenie môže byť pripísané tomu, v mene ktorého sa konalo, ak predmetný právny úkon bez zbytočného odkladu schváli, pričom táto tzv.

ratihabícia môže prebehnúť tiež ústne či konkludentne, napríklad tým, že zastúpený prijme kúpnu cenu poskytnutú na základe popísaným spôsobom realizovaného právneho úkonu. Intervenientka práve za týmto účelom tvrdí, že schvaľovanie kúpnej zmluvy preukazujú nové dôkazy z trestného konania, celou sériou opakovaných a vzájomne súladných úkonov B.. Š. W. a V.. W. W., ako ďalších samostatne konajúcich splnomocnencov W. Z. s účinnosťou od 3.4.2007.

33. Stále však platí, že návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní vecí alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky (odvolanie, dovolanie).

33.1. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (teraz § 397 C.s.p.) [viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000].

33.2. V nadväznosti na uvedené odvolací súd vo vzťahu k odvolateľkami prezentovaným rozhodnutiam najvyšších súdnych autorít českej proveniencie a Najvyššieho súdu SR uvádza, že právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom než procesným súdom, ktorý vec prejednal v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.8.1997, sp. zn. 2 Cdo 185/1996 - R 105/1998). Obdobne aj R 48/2000, Nejvyšší soud ČR sp. zn. 20 Cdo 322/98: Okolnosť, že odôvodnení nálezu Ústavného soudu zahrnuje posouzení právní otázky, kterou odvolací soud posoudil v jiné věci dříve jinak, nečiní z nálezu rozhodnutí, jež by bylo důvodem obnovy řízení podle ustanovení § 228 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

34. Podľa § 33b ods. 4 Občianskeho zákonníka dokiaľ odvolanie plnomocenstva nie je splnomocnencovi známe, majú jeho právne úkony účinky, ako keby plnomocenstvo ešte trvalo. Na toto ustanovenie sa však nemôže odvolávať ten, kto o odvolaní plnomocenstva vedel alebo musel vedieť.

35. Ako jediné prípustné posudzovanie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia po povolení obnovy konania (§ 417 C.s.p.) prichádza do úvahy hodnotenie správnej aplikácie a interpretácie § 33b ods. 4 Občianskeho zákonníka na zistený skutkový stav [prihliada sa na všetko, čo vyšlo najavo v pôvodnom konaní aj v obnovenom konaní (§ 416 C.s.p.)]. Nakoľko slovami samotnej žalobkyne v podanom odvolaní, prípadné (ne)preukázanie odvolania plnomocenstva je podstatnou skutočnosťou v tom zmysle, že ak oznámenie o zrušení plnej moci bolo V.. W. M. oznámené až po podpísaní Zmluvy o prevode vlastníctva (24.4.2007), tak táto zmluva je platná a nie je možné ju považovať za neplatný právny úkon.

35.1. Ale aj v tejto časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia bola argumentácia súdu prvej inštancie vecná a konštruktívna; súd prvej inštancie uviedol, že aj napriek tomu, že sa líšia výpovede B.. Š. W. v trestnom konaní oproti konaniu, ktorého obnovy sa žalobkyňa domáha, tak aj v trestnom konaní B.. Š. W. vypovedala, že plnomocenstvo udelené V.. W. M. bolo zrušené a bolo jej to aj včas oznámené s tým, že jedinou výpoveďou, ktorá popiera zrušenie udelenej plnej moci V.. W. M. je výpoveď samotnej V.. W. M. (ktorá v pôvodnom civilnom konaní nebola vypočutá).

35.2. Súd prvej inštancie pri zvažovaní o pripustení nového dôkazu výsluchom tejto svedkyne vychádzal celkom opodstatnene z ustálenej doktríny, že samotná skutočnosť, že súd v pôvodnom civilnom konaní, ktorého obnovy sa žalobkyňa domáha, nevykonali žalobkyňou navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkyne V.. W. M., nie je dôvodom obnovy konania (podobne R 19/1975, príp. Najvyšší súd SR sp. zn. 4 Cdo 18/2010). Táto úvaha je namieste, lebo ako je známe z konštantnej judikatúry, obnovu konania neodôvodňujú prípady nevykonania možného dokazovania súdom ohľadom tých skutočností, rozhodnutí a dôkazov, ktoré boli účastníkmi konania označené, avšak súdom boli považované za nerozhodné, a preto k ich dokazovaniu nebolo prikrčené.

35.3. Súd prvej inštancie náležite tiež dovodil, že na veci nič nemení ani skutočnosť, že V.. W. M. bola ako svedkyňa vypočutá v trestnom konaní, kde výslovne popierala, že by jej bolo oznámené zrušenie plnej moci v čase, kedy uzatvárala predmetnú zmluvu ako zástupkyňa W. Z. a vyslovil úvahu, že nie je možné uzavrieť, že na základe tejto výpovede (presnejšie povedané čítaním zápisnice o výsluchu svedka v trestnom konaní v štádiu prípravného konania, pozn. odvolacieho sú) neobstojí skutkový stav

zistený v pôvodnom konaní, obzvlášť, ak V.. W. M.Á. bola na samotnom neplatnom (právnom úkone) priamo zainteresovaná, ako osoba konajúca v zastúpení W. Z..

35.4. S takýmto záverom súdu prvej inštancie je potrebné súhlasiť; o to viac, ak sa zväží aká je dôkazná hodnota zápisnice o výsluchu svedka v trestnom prípravnom konaní v konkrétnych súvislostiach; dôkazným prostriedkom listinnej povahy v civilnom procese môže byť podľa okolností prejednávanej veci tiež zápisnica (protokol) o výsluchu (výpovedi) svedka, ktorý bol vykonaný v inom (napr. trestnom) konaní.

35.5. Takýto dôkaz listinou, ktorý ponúka len písomne zachytenú výpoveď osoby ku skutočnostiam významným pre právne posúdenie vecí samej, však nemožno z hľadiska jeho schopnosti preukázať sporné skutočnosti s čo najvyššou mierou istoty (pravdepodobnosti) považovať za vhodný a dostačujúci, lebo v prípade ak účastník konania pravdivosť obsahu protokolu o výpovedi popiera, musí mať taktiež reálnu možnosť svoje tvrdenie preukázať. Preto ak účastník občianskeho súdneho konania popiera pravdivosť obsahu výpovede vykonanej do protokolu v inom konaní, nemôže súd založiť skutkový záver určujúci pre právne posúdenie vecí samej iba na tomto listinnom dôkaze, bez toho, aby na objasnenie sporných skutočností vykonal dôkaz výsluchom tejto osoby ako svedka podľa § 126 O.s.p. (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21 Cdo 731/2006, zo dňa 6.3.2007).

35.6. Možno teda uzavrieť, že svedeckú výpoveď fyzickej osoby obsiahnutú v inom spise súdu, nie je možné v prebiehajúcom konaní pred súdom hodnotiť ako svedeckú výpoveď v zmysle § 196 C.s.p., ale len ako listinný dôkaz v zmysle § 204 C.s.p. (pozri tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR 5 Cdo 125/2007). Z toho plynie, že čítanie zápisnice o výsluchu svedka v predsúdnom štádiu trestného konania je na účely civilného sporového konania stavaná na roveň vykonaniu listinného dokazovania. A keďže výsluch V.. W. M. ako svedkyne v obnovenom konaní je vylúčený (viď ods. 35.2.), do úvahy rovnako neprichádza ani „zopakovanie“ výsluchu svedkyne V.. W. M. z prípravného konania.

35.7. Ako už bolo uvedené vyššie, vzhľadom na zásadu ústnosti a bezprostrednosti (priamosti) je neprípustné nahradzovať dôkaz výsluchom svedka (§ 196 C.s.p.) púhym prečítaním zápisnice o výpovedi vyhotovenej v inom konaní, aj keby v tomto inom konaní vypočúvaná osoba vypovedala po poučení o následkoch krivej výpovede, pretože okrem toho, že by sa strany procesu (v tomto prípade žalovaná) nemohli aktívne podieľať na výsluchu tejto osoby - tak civilný súd nemôže posúdiť ani vierohodnosť (pravdivosť) tohto dôkazu (jeho obsahu) s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré sa nedajú zachytiť do zápisnice o výsluchu svedka. Závažným hľadiskom sa tak stáva dôkazná hodnota takéhoto listinného dôkazu, z ktorej plynie, že takýto listinný dôkaz nemá potenciál „rovnocenného protidôkazu“ na vyvrátenie pravdivosti alebo prinajmenej na dostatočné spochybnenie hodnovernosti svedkyne B.. Š. W., vypočutej v pôvodnom civilnom konaní k okolnostiam zrušenia plnej moci V.. W. M., ktoré Okresný súd Bratislava IV ako aj Krajský súd v Bratislave v pôvodnom konaní považovali za dôležité pre rozhodnutie sporu.

36. S poukazom na uvedené sa teda nejedná o taký nový dôkaz, ktorý by bol spôsobilý podstatne oslabiť vierohodnosť svedeckej výpovede B.. Š. W. a ktorý by mohol byť pre žalobkyňu, ktorá sa obnovy konania domáha, privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Argumentáciou odvolacieho súdu v ods. 35 a nasl. bolo preukázané, že v okolnostiach posudzovanej veci odvolateľkami prezentovaná judikatúra (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 26.5.1949, sp. zn. Rv I 463/48, uverejnené pod por. č. 55 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk NS, roč. 1950 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 204/2015) na daný spor nedopadá.

37. Neobstojí ani účelová argumentácia odvolateľiek o „krivej výpovedi“ alebo „zamlčovania“ podstatných skutočností B.. Š. W. v štádiu prípravného trestného konania (výsluch zo dňa 16.4.2013), nakoľko tieto sa netýkajú (ne)preukázania včasného oznámenia o zrušení plnej moci pre V.. W. M.; jednoduchým zhodnotením obsahu výpovede „Ja som to úmyselne robila, že som krivo vypovedala, resp. som to všetko zamlčala, lebo ja som doteraz nevedela, za akú sumu predala V.. W. M. byt pani Z. a teda som čakala aké doklady predloží V.. M. alebo spol. Real Estate Global o tomto predaji. Ale stále ma zaujíma, kde je doklad o tom, že odovzdali pani Z. v Krajnom 2.000.000,- Sk“ je nepochybné, že sa nevzťahuje na okolnosti odvolania plnej moci pre V.. W. M.. Svedkyňa odpovedala na otázku vyšetrovateľky, aby uviedla z akého dôvodu doposiaľ vo všetkých výpovediach uvádzala, že spol. Real Estate Global s.r.o. neziskovej organizácii CPSS Privilégium ani W. Z. nevyplatila žiadne peniaze za jej predaj bytu na K.É.

XX, Z.; z tejto jej odpovede však nemožno založiť zmenený skutkový podklad pre rozhodnutie súdu podľa ustanovenia § 33b ods. 4 Občianskeho zákonníka. Ako vidno rozpory vo výpovediach B.. Š. W. v postavení svedkyne v prípravnom konaní vedenom podľa trestného poriadku a v civilnom sporovom konaní (sp. zn. 8C/215/2010), neboli podstatnou skutkovou a právnou okolnosťou určenia vlastníctva bytu súdom v prospech poručiťky W. Z..

37.1. Keďže svedkyňa B.. Š. W. pred vyšetrovateľom k časovým súvislostiam odvolania plnomocenstva vypovedala v súlade s tým, čo uviedla v civilnom konaní o určenie vlastníckeho práva (plnomocenstvo udelené V.. W. M. bolo zrušené a bolo jej to aj včas oznámené), nie je prijateľné také subjektívne hodnotenie obsahu výpovede B.. Š.B. W. v prípravnom konaní intervenientkou 2/, že je diametrálne odlišné ako jej predchádzajúce tvrdenia v pôvodnom civilnom konaní, a ďalej také hodnotenie hodnovernosti tejto svedkyne, ktoré bez toho, aby bola právoplatne odsúdená za prečin krivej výpovede, neprípustne hovorí o „zistení krivej výpovede B.. W., ktoré by malo byť „skutkovou novotou“ atď.

38. Svedectvo B.. Š. W. bolo (okrem iných) dôležité z trestnoprávneho hľadiska na objasnenie skutkov obžalovanej F. N. (rod. F.) pri nakladaní s finančnými prostriedkami, majúcimi mať pôvod v prijatí kúpnej ceny resp. jej časti za byt na K. XX O. Z., ktoré podľa trestného oznámenia poručiťka nikdy neprevzala.

39. Na záver, pokiaľ ide o trestné konanie nutno zdôrazniť, že v ňom ide o trestnoprávnu zodpovednosť a predmetom dokazovania sú všetky skutočnosti, ktoré sú dôležité pre rozhodnutie vo veci samej, avšak ide o skutočnosti, ktoré sú významné z hľadiska trestného práva tak hmotného ako aj procesného; ide o skutočnosti ako či sa skutok stal, či je trestným činom, kto ho spáchal, prečo a za akých okolností, následky spáchaného trestného činu ako aj rozsah spôsobenej škody, forma zavinenia, okolnosti ktoré viedli k trestnej činnosti a umožnili jej spáchanie; zámerom trestného konania je chrániť fyzické a právnické osoby pred konaním nebezpečným pre spoločnosť.

40. Dokazovanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní v predsúdnom štádiu konania však rozhodne nemožno povýšiť na revíziu a nápravu nedostatkov v zisťovaní skutkového stavu civilných súdov v občianskom súdnom konaní; a to ani z dôvodov uvádzaných odvolateľkami, že postavenie, právomoc a vyhľadávacia zásada trestného konania spolu s povinnosťou náležitého zistenia skutkového stavu vrátane povinnosti orgánom činným v trestnom konaní preukázať vinu obžalovaného nado všetku pochybnosť, dávajú týmto orgánom omnoho väčší priestor na zistenie pravdy. Pri inom výklade znenia, obsahu a účelu ustanovenia § 397 ods. 1 písm. a) C.s.p. by sa cestou obnovy konania mohla domáhať revízie právoplatne skončeného súdneho konania každá strana, ktorej dôkazným návrhom nebolo vyhovené, hoci súd tieto dôkazy (právom či neprávom) nepovažoval za rozhodujúce a preto ich nevykonal. Takto by obnova konania plnila účel dovolacieho konania. Každý z týchto mimoriadnych opravných prostriedkov je však Civilným sporovým poriadkom upravený odlišne, i keď ich spoločným účelom je náprava nesprávneho právoplatného rozhodnutia (pozri tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.2.2010, sp. zn. 4 Cdo 18/2010).

41. Na otázku, či žalobkyňou tvrdený nedostatok resp. nezrovnalosti podpisu W. Z. na plnomocenstve udelenom jej advokátovi na zastupovanie v pôvodnom konaní, môžu znamenať zavdanie dôvodu na obnovu konania, dáva odpoveď v tomto prípade stále aplikovateľná judikatúra ČR: SJ, 2004, č. 27 - NS sp. zn. 20 Cdo 1948/2002: I. Nedostatek průkazu zastoupení účastníka původního řízení není „skutečností“ zakládající důvod obnovy tohoto řízení ve smyslu ustanovení § 228 odst. 1 písm. a) o. s. ř. II. Od 1. 1. 1992 není „odnětí možnosti jednat před soudem“ důvodem obnovy řízení; o „novou skutečnost“ nešlo ani předtím.

42. Žalobkyňou a intervenientkou 2/ prezentované „podstatné tvrdenia“ v odvolaní boli tak vo všetkých súvislostiach zodpovedané v dôkladnej argumentácii odvolacieho súdu; z povahy veci právne irelevantné odvolacie námietky odvolateľiek tak neboli spôsobilé privodiť zmenu správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

43. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej priznal proti žalobkyňi a intervenientke 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, nakoľko mala v konaní o odvolaní žalobkyne a intervenientky 2/ plný úspech.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).